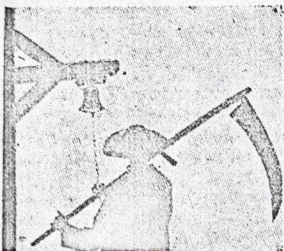

Carl Th. Dreyers »Vampyr« i Metropolteatret.

Et af Filmens Scenerier: Manden med Leen ved Færgestedet.

Endelig i Gaar — et Aarstid efter Førsteopførelsen i Frankrig — fik *Carl Th. Dreyers* Landsmænd Lejlighed til at konstatere, at der ikke har været Grund til at gøre særlig Blæst af hans meget omtalte Vampyr-Film.

Filmen er i sit Anlæg og sin Stemning holdt nær op ad *Edgar Poes* Uhygge-Noveller. Den former sig som en Spøgelseshistorie omkring gamle Sagn om Afdøde, der »gaar igen« og ernærer sig ved at suges Blodet af levende Mennesker, der derved selv forvandles til Vampyrer. Disse stygge Afdøde kan kun uskadeliggøres ved at faa en Pæl rammet gennem deres Ligkister.

Det er uforstaaeligt, at Hr.

Dreyer har ofret Tid, Penge og Talent paa dette Manuskript, der ikke er Anstrengelserne værdigt. Men han har vist faaet ud af det, hvad der kan faas, og fremmanet en Uhyggestemning, der holder sig nogenlunde indenfor Stregen til det ufrivilligt komiske, som er saa farligt for den Slags Emner. Dreyers altid anerkendte Evne til at skaffe sig Optraedende med karakteristiske Fysiognomier, anvender han ogsaa her med Held, og det bedste ved Filmen er disse Personer, der spiller uden Masker men er Masker i sig selv. Dog, Filmens hele macabre Tone gør det vanskeligt for Spillet at forandre Totalindtrykket af, at man her har at gøre med noget fantastisk Vrøvl, iscenesat af et Instruktør-Talent, altfor godt til at ofres paa Vrøvlet.

Ved Første-Forestillingen i Gaar modtoges Filmen med en Blanding af Bifald og Hyssen. Den er ikke værd hverken at klappe eller hyse ad.